

عنوان مقاله:

تابعیت در حقوق ایران

محل انتشار:

نخستین کنگره بین المللی جامع حقوق (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

مدینه اسدی - دانشجوی کارشناسی ارشد رشته ی حقوق بین الملل دانشگاه آزاد اسلامی دامغان

علیرضا جهانگیری - استادیار حقوق بین الملل دانشگاه آزاد اسلامی، سفیر ایران در هلند،

علی پورقصاب امیری - استادیار حقوق بین الملل دانشگاه آزاد اسلامی

خلاصه مقاله:

این پژوهش از نوع توصیفی- تحلیلی و با ابتدای بر قوانین و مقررات موجود و تجزیه و تحلیل علمی آنها و به روش کتابخانه ای انجام پذیرفته است و در دسته بندی تحقیق، بر حسب هدف در گروه کاربردی قرار دارد. تابعیت عبارت از رابطه و تعلق سیاسی، حقوقی، معنوی و قانونی یک شخص حقیقی به دولتی معین و جمعیت تشکیل دهنده ی آن است که این رابطه دوطرفه بوده و موجد حقوق و تکالیف متقابل برای تبعه و دولت می باشد. تابعیت بر دو نوع اصلی و اکتسابی است. تابعیت اصلی به دو روش اصل خون، بر اساس تابعیت والدین، و یا اصل خاک، بر اساس محل تولد، از ابتدای تولد از طرف دولت بر طفل تحمیل می شود. تابعیت اکتسابی اصولاً به درخواست شخص و قبول دولت اعطاء کننده تابعیت محقق می گردد. آثار ناشی از تابعیت اصلی با تابعیت اکتسابی متفاوت است. اصول 41 و 42 قانون اساسی ایران و مواد 976 الی 991 قانون مدنی مربوط به تابعیت و احکام و قواعد آن است. نظام حقوقی ایران اصل خون را به صورت مطلق و فقط از طریق نسب پدری و اصل خاک را به صورت مشروط پذیرفته است. شرایط سیاسی، اقتصادی و اجتماعی کشور و همچنین گسترش روابط بین المللی ایجاب می نماید، پس از گذشت حدود 85 سال از عمر قوانین تابعیت ایران، قانونگذار نسبت به اصلاح نقایص، رفع ابهامات و تدوین مقررات جامع و ایجاد تناسب میان قوانین با واقعیت های موجود چاره اندیشی و اقدام نماید.

کلمات کلیدی:

تابعیت، تابعیت اکتسابی، حقوق ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/502810>

